Kostnienie heterotopowe u 7-letniej pacjentki leczonej zindywidualizowaną terapią homeopatyczną- opis przypadku

Homeopatia jako skuteczna metoda leczenia wrodzonego kostnienia heterotopowego

Dionysios Tsintzas[1] | Atul Jaggi[2] | Latika Jaggi[2] | Seema Mahesh[3] | George Vithoulkas[4]

1 Chirurg ortopeda, Centrum Rehabilitacji Szpital Ogólny Aitoloakarnania, Agrinio, Grecja
2H3 Centrum Homeopatii Klasycznej, Nashik, Indie
3Centrum Homeopatii Klasycznej, Bangalore, Indie
4Uniwersytet Egejski w Mitylenie, Grecja

Adres do korespondencji:
Tsintzas Dionysios, chirurg ortopeda, Centrum Rehabilitacji, Szpital Ogólny Aitoloakarnania, Kolovou 5, Agrinio 30100, Grecja.
E-mail: dentsin@hotmail.com

1. WSTĘP

Tematem niniejszej publikacji jest opis przypadku siedmioletniej dziewczynki, chorej na ciężkie wrodzone kostnienie heterotopowe (postępujące kostnienie heterotypowe jest bardzo rzadkim genetycznym zaburzeniem tworzenia kości pozaszkieletowych). Pacjentkę poddano leczeniu zindywidualizowaną terapią homeopatyczną, dobierając remedia zgodnie z zasadami homeopatii klasycznej, terapia zaś wykazała stałą poprawę zarówno stanu klinicznego, jak i wyników badań radiologicznych w przeciągu kolejnych 2 lat.

Kostnienie heterotopowe (HO) polega na tworzeniu się tkanki kostnej w pozaszkieletowych miejscach anatomicznych kosztem tkanek lokalnych, w tym mięśni i tkanki łącznej (1). Tworzenie się kości blaszkowatej w tkankach miękkich, gdzie normalnie kości nie występują, nazywane jest także skostniałym zapaleniem mięśni. Jednak dokładniejsze byłoby opisanie zajęcia mięśni szkieletowych jako kostniejącego zapalenia mięśni i ogólnie zajęcia tkanek miękkich jako kostnienia ektopowego lub heterotopowego (2). Te masy kostne mogą prowadzić do przewlekłego bólu, zesztywnienia stawów, odleżyn, zakrzepicy żylnej oraz wiele innych powikłań zdrowotnych (3).

Kostnienie heterotopowe może zostać nabyte w wyniku urazu, zabiegów chirurgicznych, urazów rdzenia kręgowego i mózgu, rozległych oparzeń lub długotrwałego unieruchomienia (1, 2) Wrodzona HO jest bardzo rzadką chorobą genetyczną, występującą u dzieci i jest uważana za chorobę autosomalną dominującą o nieregularnej penetracji, co prowadzi do ektopowego tworzenia kości i zaburzeń ruchu (4). Zachorowalność i wczesna śmiertelność u dzieci wynika z powikłań ze strony układu oddechowego i niewłaściwego leczenia zmian, a bardzo niewiele przypadków udaje się wyleczyć interwencją chirurgiczną (5, 6)

2. HISTORIA PRZYPADKU

Pacjentką naszego artykułu jest 7,5-letnia dziewczynka, która zgłosiła się do kliniki z rozległymi objawami klinicznymi i radiologicznymi kostnienia heterotopowego. Pięć lat wstecz, gdy dziewczynka miała 2,5 roku, pierwsze badanie radiologiczne wykazało rozległe zwapnienia tkanek miękkich, prawidłowe ustawienie i architekturę kości, bez cech złamania, zmian litycznych lub sklerotycznych (ryc. 1). Biopsja skóry ze zmian na obu udach wykazała możliwą diagnozę „wapnicy skóry". W tym czasie przeciwciała przeciwjądrowe (ANA) były dodatnie, a dehydrogenaza mleczanowa (LDH) była podwyższona (346 IU/l, normalny zakres 81-234 IU/l), co wskazywało na uszkodzenie tkanki. SGPT wynosiło 44,4 IU/l (norma 0-31), SGOT wynosiła 43,5 IU/l (norma 0-31), a ALP wynosiła 163 IU/l (norma 28-78). Po konsultacji dermatologicznej rozpoznano młodzieńcze zapalenie skórno-mięśniowe i pacjentce przepisano miejscowe maści kortykosteroidowe oraz doustny metotreksat, jednak stan kliniczny pacjentki nie uległ poprawie, dlatego po 4 miesiącach przerwano leczenie.

Szczegóły znajdują się w podpisie pod zdjęciem

zdjęcie 1. Pierwsza fotografia rentgenowska dziewczynki w wieku 2 lat

zdjęcie 2. Stan kliniczny pacjentki podczas pierwszej konsultacji homeopatycznej

W badaniu klinicznym u pacjentki stwierdzono widoczne twarde guzki kostne na twarzy oraz kończynach górnych i dolnych, które początkowo pojawiły się w wieku 2,5 lat. Guzki te były bolesne, szczególnie w nocy, a co miesiąc pojawiał się jeden lub dwa nowe; guzki od czasu do czasu oddzielały się od skóry, pozostawiając głębokie blizny. Z powodu guzków pacjentka nie mogła wyprostować prawego łokcia i nie mogła wykonać przysiadu (ryc. 2). Była nieśmiałą i powściągliwą dziewczyną, bez szczególnej historii rodzinnej, a jej osobista historia medyczna nie wskazywała na żadną inną poważną chorobę. Co ciekawe, podczas pisania popełniała nawykowe błędy, zapisując lustrzane odbicia liter i cyfr (ryc.3).

Powyżej zdjęcie 3. Styl pisania pacjentki

Skutki leczenia dziewczynki

Pacjentka była leczona indywidualnie dobranymi lekami, zgodnie z zasadami homeopatii klasycznej i regularnie uczęszczała na wizyty kontrolne. Tabela 1 przedstawia objawy i leki homeopatyczne, podawane dziewczynce podczas leczenia. Już po pierwszym miesiącu jej obraz kliniczny uległ zdecydowanej poprawie: nie występowały już bóle nocne, a dziecko było bardziej aktywne. Nie pojawiły się żadne nowe guzki, a dwa stare zmiękły i zaczęły wydzielać płyn w kolorze limonki (ryc. 4). Leczenie serią leków (tab. 1), przepisywanych zgodnie z zasadami homeopatii klasycznej, kontynuowano przez kolejne miesiące, przy powolnej, ale stałej poprawie stanu pacjentki. Siedem miesięcy po rozpoczęciu leczenia z jej lewego ramienia dosłownie usunięto złogi wapnia (ryc. 5).

Leki, przepisywane dziecku na kolejnych konsultacjach:

Data	Objawy	Recepta
19 kwietnia 2017	Bolesne zwapnione guzy – objawy nasilają się w nocy oraz pod wpływem delikatnego dotyku i ruchu. Intensywny, nieprzyjemny zapach stolca, moczu i oddechu. Powściągliwa dziewczyna, popełniająca błędy podczas pisania liczb, zapisując ich lustrzane odbicia. Pragnie soli i masła, nie lubi słodyczy	Mercurius solubilis, 1M, pojedyncza dawka
20 maj 2017	Żadnych bólów nocnych, przytyła 300 gr, jest bardziej aktywna. Brak nowych guzów. Dwa stare guzy zmiękły i uszła z nich wydzielina przypominająca wapno	Nie zalecono leku
21 sierpień 2017	Pragnie słodyczy, jest płaczliwa, nieśmiała w miejscach publicznych. Dokuczliwy zapach stolca towarzyszy zaparciom. Postawa dyktatorska. Nadal popełnia błędy podczas pisania, transponując litery	Lycopodium, 1M, pojedyncza dawka
10 luty 2018	Pacjentka w dalszym ciągu popełnia błędy w pisaniu, brak jej pewności siebie, nie chce chodzić do szkoły	Powtórzono Lycopodium 1M, pojedynczą dawkę

23 wrzesień 2018	Guzki zmiękły, wyglądały, jakby lada moment miałby się sączyć z nich płyn– dwa z nich były czerwone i bardzo bolesne- przy najmniejszym dotyku. Dziecko płacze z powodu bólu. Gorąca głowa z zimnymi kończynami	Belladonna, 1M, pojedyncza dawka
19 grudzień 2018	Drażniące wydzieliny z organizmu (stolce, mocz, pot), swędzenie guzków, zjadanie strupów z nosa, zaburzenia nastroju, ochota na słodycze	Sulfur, 1M, pojedyncza dawka

zdjęcie 4. Wyciek z guzów prawego biodra i kolana- pierwszy tydzień po podaniu remedium

Badanie radiologiczne przeprowadzone 15 miesięcy po pierwszym zabiegu wykazało znaczne zmniejszenie liczby i wielkości zmętnień (ryc. 6). Pacjentka mogła teraz wykonać przysiad i wyprost prawego stawu łokciowego. Poprawa radiologiczna była widoczna aż do wizyty kontrolnej oraz 23 miesiące po pierwszej wizycie (ryc. 7). Stan kliniczny pacjentki poprawiał się, a badania laboratoryjne były lepsze: LDH 294,9 U/L (w normie: 135-214 U/L). Od momentu wdrożenia leczenia homeopatycznego u pacjentki nie rozwinęły się żadne nowe węzły chłonne; właściwie po pierwszym rozwiązaniu nie zaobserwowaliśmy żadnego nowego węzła. Dodatkowo zauważyliśmy poprawę w jej sposobie pisania; na ostatniej wizycie kontrolnej pacjentka nie popełniła żadnych błędów, notując litery i liczby.

Zdjęcie 5. złóg wapienny, który odpadł z lewego ramienia po 7 miesiącach leczenia

Ostatnie zdjęcia rentgenowskie pacjentki wykonano 29 miesięcy od rozpoczęcia leczenia (ryc. 8). Według raportu radiologa: „Zaobserwowano znaczną regresję zwapnień tkanek miękkich w kończynach w porównaniu z poprzednimi zdjęciami– nie pojawiła się żadna nowa zmiana”.

Powyżej zdjęcie 6. rentgen obu nóg oraz prawej ręki- przed podjęciem leczenia oraz 15 miesięcy po jego wdrożeniu

Powyżej zdjęcie 7. zdjęcie rentgenowskie rąk oraz nóg 23 miesiące po rozpoczęciu leczenia homeopatycznego

Zdjęcie 8. ostatnie zdjęcie rentgenowskie dziewczynki, 29 miesięcy od rozpoczęcia leczenia

3. DYSKUSJA

Homeopatia, czyli „medycyna energetyczna”, wynaleziona w XIX wieku przez dr Samuela Hahnemanna (1755-1843), jest gałęzią nauk medycznych, opierającą się na zasadzie, że choroby można leczyć wzmacniając mechanizmy obronne organizmu- substancjami, dobranymi ze względu na ich energię. Obserwacja ta znana jest jako prawo podobieństw (Similia Similibus Curantur). Wywodząca się od greckich słów „homeo” i „pathos”, oznaczających „podobne cierpienie”, homeopatia stosuje środki wybrane spośród ziół, minerałów lub substancji chemicznych, które w swojej surowej postaci wywoływałyby w zdrowym organizmie te same objawy, które występują u innych osób, cierpiących na tą konkretną chorobę. Jednakże ta surowa substancja jest rozcieńczana i oczyszczana w stopniu przekraczającym poziom zagrożenia dla jej podstawowego stanu energetycznego (7).

Całe zagadnienie, dotyczące zdrowia i choroby zależy od zdolności organizmu do utrzymania homeostazy. Kompleks energetyczny – według Hahnemanna nazywany także „siłą życiową”, jest powiązany z mechanizmem obronnym organizmu jako całością, stanowiąc podstawę optymalnego zdrowia i dobrego samopoczucia, lub też jego braku. Kiedy kompleks energetyczny zostaje naruszony, powstaje brak równowagi w organizmie. Z czasem ta dysproporcja wywiera ogromny wpływ na organizm fizyczny, powodując chorobę (9).

Ekstremalne rozcieńczenia stosowane w lekach homeopatycznych – rozcieńczenia przekraczające granicę Avogadra (<1023) i założenie, że substancje rozcieńczone do tego stopnia nie mogą zawierać składnika aktywnego – były przedmiotem gorących kontrowersji od czasów Hahnemanna, co doprowadziło do argumentu, że leki homeopatyczne nie zawierają żadnej substancji czynnej i dlatego są substancjami obojętnymi dla zdrowia. Niemniej jednak, najnowsze badania dowodzą czegoś przeciwnego. Chickramane i inni (2010) jako pierwsi odkryli obecność nanocząsteczkowych materiałów, będących źródłem leków homeopatycznych na bazie metali w wielokrotnych ultrarozcieńczeniach, przekraczających liczbę Avogadro, stosując transmisyjną mikroskopię elektronową (TEM), dyfrakcję elektronów i analizę chemiczną za pomocą indukcyjnie sprzężonej plazmy atomowej (spektroskopia emisyjna ICP-IES).10 Jeszcze niedawno Tournier i Roberts (w 2015 roku) eksperymentowali z barwnikami solwatochromowymi i wykazali, iż obecność homeopatycznie rozcieńczonej gliceryny w potencji 50M, w sposób ciągły i powtarzalny wpływa na widma absorpcji wszystkich sześciu testowanych barwników solwatochromowych w porównaniu z kontrolą, co oznacza, że rozcieńczenia homeopatyczne nie są „tylko wodą” (11-13) !

Patogeneza nabytego HO nie jest jasna, uważa się jednak, że ciężki miejscowy stan zapalny, wywołany urazem fizycznym, prowadzi do rekrutacji komórek progenitorowych, uwolnienia czynników proszkieletogennych, zaburzenia prawidłowych procesów naprawczych tkanek i w końcu- do powstawanie heterotopowego kostnienia (1). Pomimo, że wrodzona postać HO występuje bardzo rzadko, może mieć bardzo poważny przebieg i występować u dzieci z postępującą fibrodysplazją (FOP) lub postępującą heteroplazją kostną (POH). Zidentyfikowano kilka mutacji w tych stanach patologicznych i wszystkie skupiają się w wewnątrzkomórkowej domenie ALK2, bogatej w glicynę i serynę (GS), przy czym najczęstszą z tych mutacji jest ACVR1R206H14.

Wrodzona HO może być naprawdę trudna do wyleczenia. U pacjentów z FOP patologia może być bardzo agresywna, polegająca na gromadzeniu się dużych ilości śródchrzęstnej masy kostnej w całym organizmie. HO u tych pacjentów jest nieoperacyjny, ponieważ choroba jest wysoce reaktywna, a operacja może spowodować nawracającą i jeszcze cięższą postać HO. W okresie zaostrzeń objawów wskazane jest podawanie dużych dawek kortykosteroidów przez krótki okres 4-5 dni. Leczenie steroidami może złagodzić stan zapalny, obrzęk i ból, ale nie może zmniejszyć postępu HO (15). Ponieważ pacjenci z FOP są nosicielami łagodnie aktywujących się mutacji, w strategiach terapeutycznych w ciągu ostatnich kilku lat eksperymentowano z różnymi lekami ukierunkowanymi na określone szlaki patogenetyczne.

Zarówno wyniki kliniczne, jak i radiologiczne naszej pacjentki po leczeniu zindywidualizowaną terapią homeopatyczną są zdecydowanie obiecujące. Według Vithoulkasa mechanizm obronny jako całość wydaje się posiadać „wyższą" inteligencję, która jest w stanie utrzymać optymalną równowagę w każdym stresie. Homeopatia może leczyć choroby w sposób łagodny, a terapia taka promuje i wzmacnia naturalną reakcję układu odpornościowego (16-18)

4. WNIOSKI

Przedstawiliśmy tutaj przypadek małej dziewczynki, chorej na rozległe wrodzone kostnienie heterotopowe, której leczenie zgodnie z zasadami homeopatii klasycznej dało bardzo dobre wyniki kliniczne i radiologiczne. Jest to pierwszy opublikowany przypadek, dotyczący leczenia tej trudnej patologii z zastosowaniem homeopatii klasycznej. Potrzeba zdecydowanie znacznie więcej przypadków i znacznie więcej badań, aby stwierdzić, że klasyczna homeopatia może być metodą leczenia tej ciężkiej patologii.

KONFLIKT INTERESÓW
Autorzy nie mają konfliktu interesów do zadeklarowania.

AUTORSKIE WKŁADY
Dr AJ i dr LJ: byli odpowiedzialni za leczenie pacjentki pod nadzorem prof. GV. Dr SM i dr DT: przeszli przegląd literatury i napisali powyższy artykuł.

Bibliografia:

1. Pacifici M. Acquired and congenital forms of heterotopic ossification: new pathogenic insights and therapeutic opportunities. Curr Opin Pharmacol. 2018;40:51-58.

2. van Kuijk AA, Geurts AC, van Kuppevelt HJ. Neurogenic heterotopic ossification in spinal cord injury. Spinal Cord. 2002;40:313-326.

3. Bossche LV, Vanderstraeten G. Heterotopic ossification: a review. J Rehabil Med. 2005;37:129-136.

4. Jitariu A, Hersdea R, Ceausu A. Myositis ossificans-a case report and review of literature. Research and Clinical Medicine. 2016;1:26-29.

5. Li PF, Lin ZL, Pang ZH. Non-traumatic myositis ossificans circumscripta at elbow joint in a 9-year old child. Chin J Traumatol. 2016;19:122-124.

6. Murrad K, Rand A, Abdulaziz J, Mrad MA. Heterotopic ossification in a newborn: a case report. Eplasty. 2016;16:e37.

7. Vithoulkas G. The science of homeopathy. Athens, Greece: International Academy of Classical Homeopathy; 2012.

8. Hahnemann S. Organon der rationellen Heilkunst. Leipzig (Arnold), Germany: Stuttgart Homoion-Verlag; 1810.

9. George V. Levels of health. The second volume of the science of homeopathy. Alonissos, Greece: International Academy of Classical. Homeopathy. 2019.

10. Chikramane PS, Suresh AK, Bellare JR, Kane SG. Extreme homeopathic dilutions retain starting materials: a nanoparticulate perspective. Homeopathy. 2010;99:231-242.

11. Tournier A, Roberts R. Chemical dyes can detect presence of homeopathic high dilutions. London, UK: HRI Research Article; 2015.

12. Mahesh S, Shah V, Mallappa M, Vithoulkas G. Psoriasis cases of same diagnosis but different phenotypes-management through individualized homeopathic therapy. Clin Case Rep. 2019;7:1499-1507.

13. Mahesh S, Mallappa M, Vithoulkas G. Gangrene: five case studies of gangrene, preventing amputation through homoeopathic therapy. Ind J Res Homoeopathy. 2015;9:114-122.

14. Pacifici M, Shore EM. Common mutations in ALK2/ACVR1, a multi-faceted receptor, have roles in distinct pediatric musculoskeletal and neural orphan disorders. Cytokine Growth Factor Rev. 2016;27:93-104.

15. Kaplan FS, Shore EM, Glaser DL, Emerson S. The medical management of fibrodysplasia ossificans progressiva: current treatment considerations. Clin Proc Int Clin Consort Fibrodysplasia Ossificans Progressiva. 2011;4:1-100

16. Vithoulkas G, Carlino S. The "continuum" of a unified theory of diseases. Med Sci Monit. 2010;16:7-15.

17. Mahesh S, Mallappa M, Tsintzas D, Vithoulkas G. Homeopathic treatment of vitiligo: a report of fourteen cases. Am J Case Rep. 2017;18:1276-1283.

18. Chabanov D, Tsintzas D, Vithoulkas G. Levels of health theory with the example of a case of juvenile rheumatoid arthritis. J Evid Based Integr Med. 2018;23